

Jiří Neumann - DJ

Jiří Neumann, foto: Michaela Neumannová
17.02.2012 11:04 | Michaela Lejsková

"Rozhodně nejsem příznivec starých pořádků, ale mám pocit, že před revolucí byla atmosféra na diskotékách a koncertech spontánnější, živější." Jiří Neumann

Zajímalo mě, jaký úhel pohledu má ze své profese DJ Jiří Neumann, jehož hraní, stejně jako hraní mnohých jiných Djů, má svá specifika. Jeho oblíbenou hudbou, kterou s oblibou pouští také v rámci svých videopárty, jsou 80. a 90. léta, dnes tzv. „oldies“. Od roku 1996 jej také můžete zažít obklopeni skvělou atmosférou Lucerny, která doslova praská ve švech. Jak se dělá atmosféra, která vás strhne? Na co lidé nejvíce reagují a čím je DJ pro lidi, kromě jakéhosi zprostředkovatele hudby? Na to nám Jiří, který vnímá hudbu doslova všemi smysly, odpověděl v našem interview.

Foto: Michaela Neumannová

Čím je vaše hraní specifické?

Když jsem v roce 1983 vymýšlel svoji první diskotéku, měl jsem pocit, že skladby, které budu hrát, musí být co nejnovější – zkrátka to, co se v té chvíli točí v hitparádách. Stejný pocit se mě držel při každé další akci po celá osmdesátá léta. Tato podvědomá „nutnost“ hrát vždy jen nové věci mě opustila zhruba v polovině let devadesátých, kdy jsem zjistil, že většina „nové“ hudby už mě vůbec nebere. Tak jsem se vrátil tam, kde jsem začal. Na většině akcí jsem hrál pouze hity z osmdesátých a poloviny devadesátých let. A s příchodem satelitu do naší domácnosti jsem se začal zajímat též o klipy z osmdesátých let. Když to shrnu, moje hraní je specifické třemi faktory.

Jak vypadá „vaše parketa“ které se držíte?

Za prvé, zásadně nehraji novinky, ale pouze „vykopávky“ z osmdesátých a devadesátých let. Za druhé, všechny skladby hraji i s příslušnými videoklipy, z nichž některé jsou velmi vzácné. A za třetí, nehraji české skladby, protože většina českých popových „výtvorů“ z osmdesátých a devadesátých let mi připadá (mírně řečeno) nehezká.

Výběr hudby jistě navazuje na určité období popového boomu. Vnímáte toto období jako nejsilnější, co se popu týká?

Hudební publicisté se neshodují na tom, kdy přesně nastal největší popový boom. Pro mě osobně byl tento boom právě v osmdesátých letech (hlavně v jejich první polovině). A to je pro mě základním kritériem pro výběr hudby na 80´s & 90´s videopárty.

Foto: Michaela Neumannová

Má křivka poslechovosti tohoto žánru nějaké výkyvy závislé na dalších faktorech?

Podle mých dlouholetých zkušeností nejen jako DJe, ale i jako programového ředitele pražského Radia 1 (v období 1991–1998), jedním z hlavních faktorů pro úspěšnost nějaké skladby je melodie. Netýká se to samozřejmě úspěšnosti všech skladeb, ale drtivě většiny z nich. Když je skladba melodická (nemám na mysli podbízává), je to první krok k tomu, aby zájem o ní po pár týdnech nezmizel a aby si ji posluchači (návštěvníci diskoték) žádali i po mnoha letech. To podle mého

názoru také souvisí s tím, že posluchači ztrácejí zájem o většinu současné popové hudby, která velmi postrádá melodické nápady.

Dá se říci, že posluchači vaší hudby jsou spíše nostalgičtí, a tak se na párty s nimi vídáte opakovaně?

V první řadě se dá říci, že nostalgický v posledních letech začínám být já. Ale to je zřejmě dáno postupujícími léty (jsem ročník 1965). A mám pocit, že svou nostalgickou náladu přenáším i na své posluchače. To pomůže často vytvořit zvláštní atmosféru celého večera, kdy se já i moji posluchači úžasně bavíme a přitom je ve vzduchu zvláštní smutný duch časů dávno minulých. Možná je zrovna toto důvod, proč se velká část návštěvníků na mé akce opakovaně vrací.

Jakým způsobem vlastně obměňujete či ozvláštňujete své hraní?

Když jsem v roce 1996 začal se svými „oldies“ párty v Lucerna Music Baru, v duchu jsem si říkal, že se během osmdesátých let hrálo na diskotékách několik tisíc skladeb, tudíž budu mít opravdu z čeho vybírat a také budu moci playlist svých akcí velmi často obměňovat. Ale už během prvních dvou let jsem zjistil, že návštěvníci mých 80´s párty jsou velmi konzervativní. To znamená, že jakýkoliv pokus o obměnu nebo ozvláštňování měl za následek to, že za mnou neustále chodili návštěvníci a chtěli pořad dokola zhruba 100–150 „nejprovařenějších“ hitů. Dnešní situace vypadá zhruba tak, že přibližně 60 hitů musím (povinně...) odehrát na každé své akci a zhruba 50 jich můžu obměňovat.

Foto: Michaela Neumannová

Co vás přivedlo poprvé k hraní v Lucerně?

Ve zmíněném roce 1996 jsem působil jako programový ředitel (a spolujednatel) prvního soukromého rádia ve východní Evropě po pádu komunismu, pražského Radia 1. Toto rádio spolupracovalo s většinou pražských rockových klubů. A mezi těmito kluby byl samozřejmě i Lucerna Music Bar. V té době byly hlavně v Británii v módě kytarové kapely typu Blur, House Of Love nebo Oasis. Tyto kapely měly své následovníky i v Čechách. Jedním z nich byla i skupina Shannen Grey, která mi v té době přišla velmi zajímavá. S touto skupinou jsme v té době uspořádali v Lucerna baru jakýsi komponovaný

večer, kdy se střídalo živé hraní Shannen Grey s videoklipy, které jsem pouštěl já. Ohlas na videoklipy byl takový, že mi pronajímatel Lucerna baru nabídl další spolupráci. Nejprve na dobu určitou a po neskutečném úspěchu prvních akcí se naše spolupráce rozeběhla natolik, že jsme akce rozšířili i do znovu obnoveného klubu Futurum na Smíchově a spolupracujeme dodnes.

Jaké jste měl pocity z prvního hraní v Lucerně a jak se na to díváte dnes?

Při prvním hraní jsem měl pocit, že prostředí Lucerna baru se hodí pro operetu nebo pro varieté, které tam za první republiky bylo. Přišlo mi, že je to nejméně vhodné prostředí pro diskotéku (ať už popovou, nebo rockovou) jaké jsem si kdy mohl představit. Brzy se ukázalo, že to je velmi mylná představa a dnes si společně s posluchači pochvalujeme krásný interiér, který jde perfektně k téměř jakékoliv muzice. Klobouk dolů před panem Ing. Václavem Havlem, který palác Lucerna postavil. Jedna věc se ale nezměnila. Když jdu dnes hrát, mám stejnou trému jako v roce 1996 a celou cestu do Lucerny se mi v hlavě honí stovky variant playlistu. I manželka mi občas říká, že takhle nepříjemného a nevrlého manžela má vždy jen v pátek nebo v sobotu odpoledne (když se chystám do práce).

Foto: Michaela Neumannová

Považujete se spíše za konzervativního člověka?

Jsem velmi konzervativní člověk, kterému trvá velmi dlouho, než dokáže přijmout jakoukoliv novou věc, ať už je to novinka technická, nebo něco nového v osobním životě. A uvědomuji si, že se to týká též přijímání nových lidí do své blízkosti nebo třeba poslechu nějaké nové hudby.

Dokážete si v soukromí ještě pustit hudbu, třeba při jízdě autem či relaxaci?

V soukromí si pouštím hudbu neustále, ale striktně se vyhýbám skladbám, které hrají na svých akcích. V praxi to vypadá tak, že si klidně (a rád) pustím desku The Works od skupiny Queen, ale již při vložení CD do přehrávače vynechávám skladby Radio Gaga a I Want to Break Free, ze kterých už mi po letech „naskakuje vyrážka“. Mám obrovský archív desek od 60. let do současnosti, takže k poslechu se dát vždy najít něco, při čem se dokonale odreaguji.

Nejste někdy poslechem hudby přesycen?

Poslechem hudby přesycen nejsem, dávkuji si ji přesně podle svých potřeb. Jsem spíše přesycen množstvím hudby, které se objevuje na trhu. Bývaly doby, kdy jsem alespoň rámcově stíhal sledovat, co vychází. Dnes je toho hlavně díky digitálním technologiím tak neskutečné množství, že si sleduji své oblíbené kapely a na víc mi téměř nezbyvá čas. Takže pokud poslouchám nějaký nový objev, je to skoro vždycky na popud některého mého kamaráda, který mě k poslechu nové kapely dotlačí. Velmi často mě k novým kapelám přivedou mé dcery.

Foto: Michaela Neumannová

Jsou někteří interpreti, kteří už se vám vyloženě „ohráli“?

Nejde ani tak o interprety, jako o konkrétní skladby. Samozřejmě si doma nepustím Modern Talking nebo Bad Boys Blue. Ale Depeche Mode, A-ha nebo R.E.M. si bez problému pustím. Jen vynechám Personal Jesus, Take on Me nebo Losing My Religion...

Může DJ zažít ve své práci pocit vyhoření? Zpozoroval jste něco takového u některého kolegy?

Samozřejmě že DJ může zažít pocit vyhoření. I já sám jsem měl párkrát k vyhoření velmi blízko. Ale když už situace dospěla tak daleko, že jsem byl rozhodnut, že končím, proběhla najednou 80´s & 90´s videopárty tak naplno, divoce a v parádní atmosféře, že jsem si sám sobě říkal: „Proboha, proč bys tak úžasnou práci (a koníčka v jednom) věšel na hřebík.“ A tak jedu dál...

Navštěvujete své párty s kolegy z branže navzájem?

Pokud občas navštívím nějakou jinou párty je to víceméně náhoda, rozhodně to nedělám cíleně. Ale když už tam jsem, neubráním se určité profesionální deformaci. Podvědomě si neustále říkám: „Tohle ten DJ udělal dobře, tohle udělal špatně, tohle bych udělal úplně jinak atd.“ Zkrátka – nedokážu se úplně „odpojit“ a bavit se naplno.

Jak vypadá vaše obvyklá příprava na večerní hraní?

Příprava probíhá z 99 procent v mé hlavě, která (jak už jsem popsal výše) několik hodin před akcí „šrotuje“ na plné obrátky. Ve chvíli, kdy začnu hrát, ze mě většinou vše spadne a jedu jako robot do půl páté ráno. Také si odpoledne před akcí musím jít alespoň na dvě hodinky lehnout a z domova odcházet s plným žaludkem.

Foto: Michaela Neumannová

Jako DJ jistě musíte čerpat určité zkušenosti z pozorování lidí kolem sebe. Dá se říct, že tato práce sebou přináší také získání lepšího odhadu na lidi?

To je skvělá otázka. Já osobně si myslím, že mám odjakživa poměrně přesný odhad na lidi. Tento odhad mě také mnohokrát zachránil před potencionálními průšvihy v mém profesním i osobním životě. Ale nikdy jsem si nepoložil otázku, zda na tento odhad měly vliv zkušenosti z mého pozorování návštěvníků na 80 's & 90 's videopárty a mé snahy napojit se na jejich momentální náladu při tvorbě momentálního playlistu. Je velmi pravděpodobné, že ano.

Jak hodnotíte naši společnost v rámci schopnosti bavit se.

Rozhodně nejsem příznivec starých pořádků, ale mám pocit, že před revolucí byla atmosféra na diskotékách a koncertech spontánnější, živější. Je to samozřejmě také dáno velikostí nabídky tehdy a dnes. Dnes je nabídka tak obrovská, že je velký problém si vybrat, kam večer zajít a jestli vůbec někam zajít. Ale člověk je ve své podstatě většinou bytost líná, takže velké procento lidí raději zůstane doma a v teplákách sleduje třicátou pátou reprízu nejprovařenějších filmů nebo estrád. Jsem rád, že se to netýká celé společnosti, že alespoň určité procento je zvyklé chodit do divadel, kin, galerií, diskoték a koncertních sálů.

Jak by podle vás měl vypadat a chovat se ideální DJ?

Za léta, kdy se snažím muzikou bavit lidi, jsem získal jednu zásadní zkušenost. Zní to možná drsně, ale DJ na diskotéce nesmí být vychovatel. Musí hrát to, co od něj návštěvníci diskotéky v tu danou chvíli očekávají. Jakmile se rozhodne zahrát něco, co stylově do dané akce nezapadá (i když doma u CD přehrávače byl z té skladby nadšený), skoro vždycky

přeruší pracně vybudovanou atmosféru. Je to přesný opak DJe rozhlasového. Po celých osm let, kdy jsem seděl za mikrofonom a vytvářel hitparádu alternativního Radia 1, jsem se snažil otevírat posluchačům oči a seznamovat je s kvalitní hudbou z celého světa. Ovšem z devadesáti devíti procent to byla hudba, kterou bych si ani na rockové diskotéce nedovolil zahrát.

Jaké faktory považujete při svém hraní za nejvíce omezující?

Dříve jsem považoval za omezující nekvalitní hudební a obrazovou aparaturu. Od té doby, co má Lucerna Music Bar jedno z nejlepších vybavení v republice, toto omezení padlo. Takže pokud mě nebude s přibývajícím věkem zlobit zdraví, není snad nic, co by mě při mém hraní omezovalo.

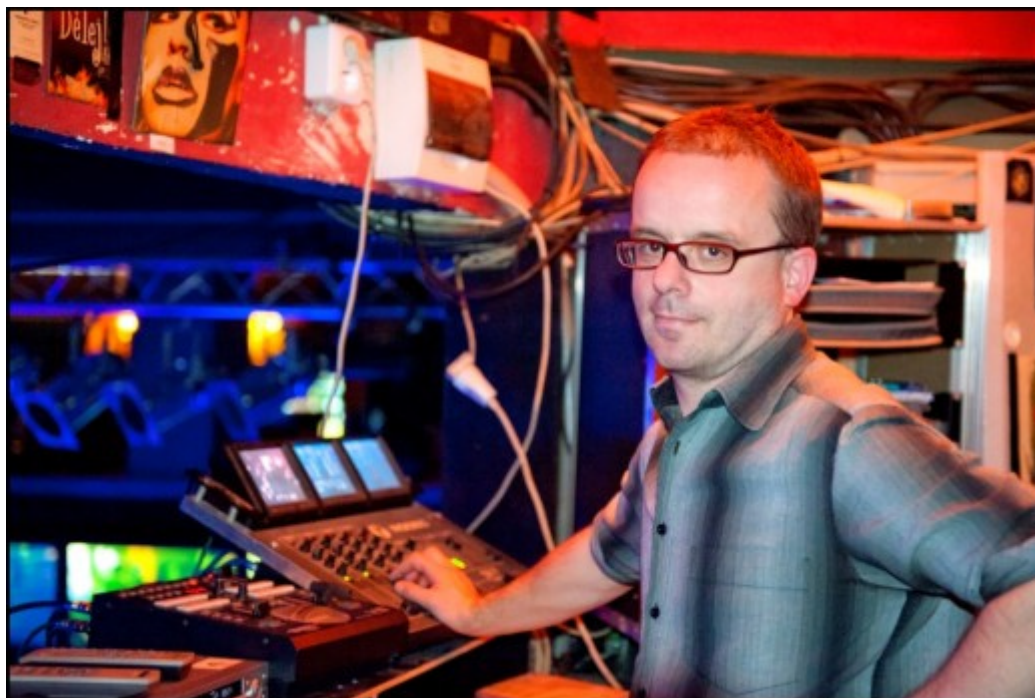

Foto: Michaela Neumannová

Co hraní ve dvou a více, máte s tím zkušenosti?

V éře mého působení v Radiu 1 jsme spolupracovali na mnoha koncertech a festivalech, kdy jsme se běžně střídali v hraní s mnoha kolegy. Ale od té doby, co jsem rozjel 80's & 90's videopárty, jsem si zvykl celou akci vždy odehrát celou sám. Je to dáno tím, že chci, aby byla naplněna moje představa o tom kterém večeru, a sám si chci ručit za kvalitu hraní. Kdybych hrál s někým napůl, mohlo by se stát, že by každý z nás hrál zcela jiným způsobem a celý večer by se dramaturgicky zcela vymknul kontrole. A perfektní dramaturgie je hledisko, na kterém si dávám opravdu záležet.

Na co lidé nejvíce pozitivně reagují?

Když budu pragmatický, lidé nejvíce pozitivně reagují na čistotu a úpravu klubu, na přijatelné ceny vstupného a nápojů, na co nejlepší dopravní dostupnost klubu. Ale to hlavní, co vyvolává pozitivní reakce návštěvníků, je příjemné a slušné vystupování ochranky, barmanů, DJe, šatnářek – zkrátka veškerého personálu.

Máte osvědčený způsob, jak lidi zvednout ze židlí?

Když jsem o něco výše popisoval, že existuje určitá skupina skladeb, kterou musím zahrát pokaždé, jsou to přesně ty skladby, které lidi ze židlí spolehlivě zvednou. Já tomu už léta říkám „smrtící série“. Některé skladby této série zůstávají, některé se v průběhu let obměňují. Ale vím, že když je šikovně poskládám za sebou, Lucerna bar se promění ve vroucí kotel.

Děkuji za rozhovor.

Text: Michaela Lejsková

Foto: Michaela Neumannová

Publisher: magazín Best of www.ibestof.cz